

е склонил да тръгне с владетеля от далечния чужд край, и че Орфеевите родители стават много богати хора, тя избяга в гъстия лещак над двора им, спря се в най-тъмното и затулено място и дълго и безутешно плака. Кого ще търси да зърне вече на канарите отсреща? Кой ще ѝ свири така хубаво, сладко и упоително? Кой ще я поздравява всяка вечер от Орлов камък? И кого ще търси да зърне тя по бродовете на реката? ... Няма го вече нейният скъп приятел, с когото толкова лета пасоха

малките си стада из китните долчинки и веселите поляни под стръмните и горди върхове! Няма да зърне вече усмихнатото му лице с кръглите миловидни очи, няма да види вече как лекият немирнен ветрец си играе с къдриците на косата му! ... Страшна мъка късаше сърцето ѝ само като си помислеше колко студена и строга е била към него, как го е тревожила и обиждала със своите палавости и хитрини, как безпричинно го е разтакавала...